

Közeleg az este...

Maradj velünk, Uram! Közeleg az este,
 Mindig halványabb lesz az öreg nap teste.
 Vagy nem is a napfény, csak a szemünk gyöngül,
 A sok hamis fénytől, vagy tán a sok könnytől?
 Már csak lassan pislog kis napnak világa...
 Uram! Te vezess át a nagy éccakába.

Maradj velünk, Uram! Lassan nem lesz társunk,
 Aki támogassa fáradt vándorlásunk.
 Magunkra maradtunk, mint a megszedett fa,
 Csak a száraz levél zörren meg alatta,
 Ha néha valaki odajön alája...
 Uram! az agg vándort Te ne hagyd magára.

Maradj velünk, Uram! Utunk mind sötétebb,
 S letűnt éveinkből a fájó emlékek
 Mint ijesztő rémek röpködnek körülünk,
 Sok maró üröm lett, aminek örültünk
 S oly kevés, mit kincsül magunkkal vihetünk...
 Uram! bátorítva Te maradj mellettünk.

Maradj velünk, Uram! meredek a pálya,
 Utunk annyi szikla s kemény rög elállja;
 S amint feljebb érünk években, napokban,
 Lépésünk úgy gyengül, térdünk meg-megroggyan.
 Mindig közelebb jön az a végső óra...
 Uram! Te segits föl a nagy választóra.

A nagy választóra, ahol öreg szolgád
 Befejezi végre minden földi dolgát;
 S csak a Te igéd lesz, amin gerjedezhet...
 Ahol majd lerakja a nehéz keresztet.
 Akkor majd a végső, döntő küszködésben
 Maradj velünk, Uram, a kenyérszegésben...

B.

